

Arrest

nr. 61 824 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 21 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 december 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 21 februari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Daarnaast beroept betrokkene zich tevens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Formula Cars BVBA dd. 02.12.2009 voorlegt, slaagt hij er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Geen van de voorgelegde stukken, waaronder een doktersattest, aankoopbewijzen en een fitnessabonnement bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert 31 maart 2007. Deze documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007.

Het feit dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door zijn attest aanmelding Nederlandse les, zijn werkbereidheid, beweert hier een groot sociaal netwerk te hebben en Frans te kunnen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij hier een uitgebreide familiekring heeft en in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwoning voor, noch toont hij de verwantschap aan. Betrokkene kan zich hier dus niet op beroepen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

1.3. Op 21 februari 2011 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat de gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker, rekening houdend met zijn betoog, de schending op van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe o.a. de motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht behoort. Verwerende partij heeft nagelaten om verzoeker toe te laten bijkomende bewijzen voor te brengen of dit zelf bij verzoeker op te vragen. Verwerende partij laat niet duidelijk in haar motivering blijken waarom de bijgebrachte documenten niet kunnen volstaan.

[Terwijl-]

1.

Verzoeker heeft de regularisatie aangevraagd op basis van o.a. criterium 2.8.B en legde in het kader hiervan een arbeidsovereenkomst voor. Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de arbeidsovereenkomst zelf wel aan alle voorwaarden voldoet doch verzoeker diende ook nog aan te tonen dat hij sinds 31/03/2007 ononderbroken verblijf in België. Volgens verweerder zou verzoeker dit laatste niet kunnen bewijzen. Verwerende partij heeft deze beslissing echter onzorgvuldig genomen en slecht gemotiveerd. Verzoeker heeft immers bij de indiening van zijn aanvraag een aantal documenten voorgelegd ter staving van zijn integratie die tevens ook kunnen aantonen dat hij hier sinds 31/03/2007 ononderbroken verblijft, bijv. de attesten van lessen Nederlands etc. Verwerende partij heeft niet zorgvuldig gehandeld nu men eenvoudigweg de aanvraag van verzoeker weigert terwijl men zelf bijkomende inlichtingen had kunnen inwinnen of bij verzoeker had kunnen opvragen omtrent zijn verblijf in België sedert 31/03/2007. Verweerder heeft echter nagelaten dit te doen en eenvoudigweg de aanvraag geweigerd. Verzoeker kan wel aantonen dat hij sedert 2007 in België verblijft en legt hier thans bijkomende stukken van voor. Indien verwerende partij verzoeker had gevraagd om bijkomende stukken voor te leggen alvorens de beslissing tot weigering te nemen dan had verzoeker geen beroep moeten aantekenen en had verweerder onmiddellijk met correcte kermis van zaken een beslissing kunnen nemen. Verzoeker voegt in bijlage nog 2 verklaringen van kennissen die bevestigen dat verzoeker sinds 2005 ononderbroken in België verblijft, (stuk 2)

2.

Daarnaast heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de onherstelbare schadelijke gevolgen die haar weigeringsbeslissing met zich meenemen.

Verzoeker heeft op geen enkele wijze nog een band met zijn land van herkomst en al zijn familieleden verblijven in België. In bijlage voegt verzoeker een kopij van de identiteitskaarten van een aantal familieleden die tevens de Belgische nationaliteit bezitten, (stuk 3). De zus van verzoeker en zijn schoonzus hebben de Belgische nationaliteit, de broer van verzoeker heeft een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Ook de vader van verzoeker verblijft op legale wijze in België. Verzoeker heeft geen enkele opvang meer in zijn land van herkomst noch enige familiale bindingen. Het centrum van zijn familiale, sociale en financiële belangen bevindt zich louter en alleen in België zodat er thans een schending dreigt van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft op geen enkele wijze met dit aspect rekening gehouden en motiveert in de bestreden beslissing ook niet waarom deze kan opwegen tegen de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht. Zodat: De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden.”

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een

bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verwerende partij laat verder gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden; wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan. Het komt aan verzoeker toe om alle bewijzen aan te leveren dat hij voldoet aan de criteria van de instructie dd. 19.7.2009. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het is niet omdat verzoeker het niet eens is met de concrete motieven van de bestreden beslissing dat deze op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermogt te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook

arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd nopens het vermeende familieleven van verzoeker : "Betrokkene haalt aan dat hij hier een uitgebreide familiekring heeft en in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwonen voor, noch toont hij de verwantschap aan. Betrokkene kan zich hier dus niet op beroepen. "

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). In zoverre verzoeker verwijst naar bijkomende stukken aangaande zijn verblijf sedert 2007 én stukken m.b.t. zijn vermeende familie op het grondgebied, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hiermee gene rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing aangezien de stukken niet gekend waren op dat moment. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het enige middel van verzoeker kan niet worden aangenomen."

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen." Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op

de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden centrum.

3.7. Verzoeker betwist de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat hij geen aanspraak kan maken op de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009.

3.8. Kernpunt van de betwisting vormt de toepassing in de eerste bestreden beslissing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimum-loon.”*

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *“Daarnaast beroept betrokkene zich tevens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Formula Cars BVBA dd. 02.12.2009 voorlegt, slaagt hij er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Geen van de voorgelegde stukken, waaronder een doktersattest, aankoopbewijzen en een fitnessabonnement bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert 31 maart 2007. Deze documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007.”*

3.10. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de beoordeling door de verwerende partij van de door hem bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag gevoegde stukken niet betwist. Verzoeker verwijt in se de verwerende partij dat ze bij hem geen bijkomende inlichtingen heeft ingewonnen omtrent zijn verblijf in België sedert 31 maart 2007. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toekomt om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een gunstmaatregel om bijkomende inlichtingen in te winnen aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 vooropgesteld criterium. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst toevoegt aan zijn verzoekschrift. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die haar niet ter kennis gebracht waren op het ogenblik dat zij de eerste bestreden beslissing trof.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag het volgende gesteld heeft: *“Hij heeft een groot sociaal netwerk in België met een uitgebreide familie- en vriendenkring. Hij heeft hier ook een getrouwde broer en zus waarmee hij als kind opgegroeid is.”*

3.12. De eerste bestreden beslissing stelt hieromtrent: *“Betrokkene haalt aan dat hij hier een uitgebreide familiekring heeft en in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwonen voor, noch toont hij de verwantschap aan. Betrokkene kan zich hier dus niet op beroepen.”* Gelet op het voormelde kan verzoeker niet dienstig betogen dat de verwerende partij *“op geen enkele wijze”* rekening gehouden heeft met of gemotiveerd heeft aangaande het feit dat er familieleden verblijven in België. Aangezien noch de beweerde verwantschap noch een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM werd aangetoond, diende verwerende partij in de bestreden beslissingen geen afweging te maken in het licht hiervan.

3.13. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

3.14. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen andere verwanten. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen de betrokkenen, ... Verzoeker laat in casu na dergelijke indicaties te verstrekken en beperkt zich

tot een bloot betoog dat het centrum van zijn familiale belangen zich louter en alleen in België bevindt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een gezinsleven leidt in België in de zin van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA